

KERESZTÉNY ÍRÁSOK

Autók

Becsukom a szemem, és elképzelek egy autószalont, amelyben tíz autó áll.

Vajon az lenne számomra a tiszta, elemi szabadság megvalósulása, ha...

1. ...megvehetném mind a tízet?
2. ...megvehetném ugyan mind a tízet, de csak egyet vásárolnék meg?
3. ...megvehetném ugyan mind a tízet, de egyet sem vásárolnék meg?
4. ...megvehetnék egyet, s meg is venném?
5. ...megvehetnék egyet, meg is venném, s aztán arról álmodoznék, hogy bárcsak mind a tízet megvásárolhatnám?
6. ...megvehetnék ugyan egyet, de mégsem tenném?
7. ...nem engedhetném meg magamnak, hogy autót vegyek, de arról álmodoznék, hogy bárcsak mind a tízet megvásárolhatnám?
8. ...nem engedhetném meg magamnak, hogy autót vegyek, de arról álmodoznék, hogy bárcsak egyet megvásárolhatnék?
9. ...nem engedhetném meg magamnak, hogy autót vegyek, s nem is álmodoznék róla?

Vagy az lenne számomra a tiszta, elemi szabadság megvalósulása, ha kinyitnám a szemem, visszatérnék a valóságba, és soha többé nem foglalkoznék azzal, ami nincs?

Találkozás

Volt pár hebrencs, aki még a végén is szavakat keresett az esemény leírására, a bölcsebbek azonban már inkább csendben maradtak, a tiszták pedig egyre csak zokogtak.

Szerintem sem kell már itt sokat beszélni. Minden mást feledve tágra nyílt, nagy, kerek szemekkel nézem, ahogyan a szép, szabályos rendben egymáshoz kapcsolt horizontok lassan és ellenállhatatlanul felizzanak. Méltósággal, egyik a másik után.

Egyre csak belélegzem, ki már soha! Ha még szóhoz jutnék, ezt mondanám neki:

– Fennkölt, könnyed, nemes, izgalmas és kedves vagy!

A lator

Az ajtó olyan hangon nyikordult meg, mintha egy kisgyermek azt mondta volna, hogy "Baboj". Az ajtón Henry J. Baker lépett be, mögötte két rendőr baktatott.

Henry leült egy székbe. Tanácstalanul nézegetett körbe. Fogalma sem volt, hogyan kell ilyenkor viselkedni. Leszíjazták, beelektródázták.

- Akar valamit mondani az utolsó szó jogán? – kérdezte a kivégzést vezénylő tiszt, s egy picit megrándult a bal felső ajka. Egy üveg whiskey-ben fogadott a többiekkel, hogy Henry még a villamosságokban sem fog megbánást mutatni.

- Lemondok arról, hogy olyanok emlékezzenek rám, akik felejteni is tudnak. Lemondok arról is, hogy az szeressen, aki képes a gyűlöletre. Olyan hatalmas az Isten, hogy ha találkozom vele, félelmemben egyből Nála keresek menedéket.

Elefánt nappal, elefánt éjszaka.

Baboj. Egy lélek belépett egy ajtón.

Előhang

Honnan lehet tudni, hogy Hozzá tartozom? Onnan, hogy táncra perdülnék, ha dalra fakadna.

Ítéletnap

Felébredtem. Lassan-lassan kinyitottam a szemem is. Valami döbbenetes és megrendítő történt. Magát az életet értettem, éreztem, hallottam, láttam, tapintottam és ízleltem. Minden ízében, szelvényében és hajlatában. A teljes palettát, minden árnyalatát, a történet minden egyes betűjét.

Már nem fáj, nem szúrt, nem bántott, már nem gyötört semmi. A karom, az arcom, az egész testem, a szívem, a lelkem, a szellemem, egész emberi valóságom hozzásimult ehhez... az élethez. Szelíden. Visszavonhatatlanul.

– Ez igen – gondoltam magamban – Ez eddig nem volt! Eddig nem ez volt! – Hirtelen, az ablakon keresztül dübörgő robaj hömpölygött be lomhán a szobámba. Odasiettem, és kitértam az ablakszárnyakat. Ezer meg ezer rét illata fogadott kedvesen. Ahogyan óvatosan kikukucskáltam, láttam, hogy miriád virág nyílt ki éppen, s a szirmok kibomlásának-feslésének zúgása töltötte be a szédítő, tág teret.

A következő pillanatban átlendültem az ablakkereten, és nekivágtam a rétemnek. Hátrapillantva hajdani otthonom lassan felolvadó és táncra perdülő sziluettjére, már nem látszott más, mint egy üres, kihűlt csigaház.

Egy csigaház az őszi avarban.

Ima

Apám! Szeretnék hazaköltözni Hozzád.

Reggelenként együtt készítenénk a reggelit, aztán elmennék horgászni. A falu széli kisvendéglőben ebédelnénk, majd a délutáni kötelező szundikálás után fűrnánk, faragnánk, barkácsolnánk a ház körül. Néha festegetnénk is valami szépet. Este aztán egy kancsó jó bor mellett beszélgetnénk, danolásznánk éjfélig. Ha feljöttek a csillagok, együtt merengénénk a

végtelen mélyek titkain. Te tanítanál, nevelgetnél, szeretgetnél engem. Pontosan úgy, mint hajdanában.

Apám! Szeretnék hazaköltözni Hozzád. Kérlek, bocsásd meg minden bűnömet!

A mérleg

Romuárd, az öreg szerzetes, csak a közös imák és étkezések idejére hagyta el a celláját. Szótlan egykedvűségben teltek-múltak a napjai.

Egy keddi napon egy Kamill nevű novícius érkezett a központi rendházból. Nem sokkal később, egy csendes hajnalon valaki kopogtatott Kamill ajtaján:

- Tegnap láttam egy szivárványt. Mérd meg a súlyát, légy szíves.
- Romuárd testvér, hogyan...?
- Isten áldjon.

Kamill elgondolkodva nézte a távolodó, hajlott hátú barátot, s közben valahogy eszébe ötlött, hogy az öreg szobája nem is arra van.

Ahogy lassan elhaltak Romuárd léptei, a másik irányból egy ajtó nyikordult meg. Romuárd testvér szobájából négy szerzetes egy koporsót hozott ki.

- Éjjel elköltözött tőlünk Urához - szólt az egyik.

Romuárd sírjára, Kamill kérésére, ezt a zagyvaságot is odaírták:

„MAJD NEM KÉT DEKA.”

Ezután eltelt hatvan csendes esztendő az Atya lélekben és igazságban való imáadásában. Amikor Kamill meghalt, egy fiatal szerzetes kérésére a következő szöveget is odavesték az „Élt 82 évet” felirat alá:

„MEGVAN AZ HÁROM IS.”

A zenéről

Nekem, kérem, hangversenybérletem van, de valahogy sosem jön össze a dolog... a zenével. A múltkor is, ahogy ülök a nézőtéren, vita támadt a zenészek között.

Volt, aki az előadásra szánt versenymű szerzőjét vitatta és volt, aki a karmester szükségességét. Az egyik fafúvós a mihaszna vonósokat szapulta bőszen, mire azok becsmérelni kezdték a fúvósokat:

- A zene lényegétől minden efféle tisztátalan, nyálas hangszer nagyon-nagyon messze van... !

Eközben a fiatal zenészek közül néhányan máglyát raktak a kottákból, és rögtönözni kezdtek. A kétségbeesett hallgatóság egy kisebb csoportja, ezen felbátorodva, a náluk található eszközök, úgymint fésű, hajtű, műfogsor, hitelkártya és a többi segítségével megpróbálták előadni a hangversenyt. Kevés sikerrel.

Mindenki csinált valamit, és mégsem csinált senki semmit. A mellettem ülő rókaprêmes hölgy egy idő után szedelőzködni kezdett, majd hanyagul, félig morogva, félig pedig sipítva, így szólt hozzám:

- Látja, a zene meghalt. Nietzschének mégis igaza volt.

Nyugodtan, kimérten válaszoltam:

- Nekem, kérem, hangversenybérletem van, tagadom Nietzschét, és rókaprêmes hölgyeket szoktam vacsorázni minden egyes koncert után. Egyébként pedig van egy védhetetlen érvem a zene mellett: a zene, függetlenül az előadástól, egyszerűen a szívemben él.

Rab vagy

A rab húsz éve gubbasztott a tömlöc sarkában, súlyos bűnökkel a szívében és súlyos bilincsekkel a kezén. Teljesen össze volt törve. Egy napon aztán a király egyetlen leánya látogatást tett a börtönben. A rab, ahogy meglátta őt, egy csapásra beleszeretett, s egy élete, egy halála, megszólította a királylányt:

- Ó, kedves, kérlek, vetesd le súlyos bilincseimet, hogy átölhessenek! Kérlek, hogy légy az enyém!

Mindenki felhördült ezen a vakmerőségen, a király leánya azonban gyengéden megsimogatta a rab fejét, s így válaszolt:

- Mivel súlyos bilincseiden kívül már egyebed sincs, elfogadom őket mint szereteted jelét.

Azzal levette a rab kezéről a súlyos bilincseket.

- De fogadd el tőlem te is, kérlek - folytatta a király leánya -, az én szeretetem jelét.

Azzal a súlyos bilincseket visszatette a rab kezére.

- A tiéd vagyok! - mondta végül a király leánya. - Viseld szeretetem jelét. - A leány ezután elhagyta a börtönt, visszatért a palotába atyjához, és szavát betartva hűséges maradt a rabhoz.

A rab búskomorsága, miként arany virradatban az ólom köd, semmivé foszlott. Ettől a naptól kezdve túláradó örömmel viselte súlyos bilincseit. Peckesen sétálgatott rabtársai között, akik ezután már csak így becézték őt: „a rab, akit utolért a jól megérdemelt örület”.

KRO

Az idő utolsó évében két párt vetélkedett a győzelemért. A Független Egyesült Fények dadogói és ügyeletesei már éppen leharcolták az Élettel Érintkező Brigádok önkénteseit, amikor valami eszeveszett hirtelenséggel véget ért az évszázad.

Az önkéntesek és a dadogók, az ügyeletesek és a többi kófic csak álltak döbbenben. Ebben a pillanatban mindenki ugyanarra gondolt:

- Mindig egyetlen voltál, mégis Te maradtál az utolsó.

Pillanatok

Haldoklik. Szavaim elhagynak. Mindenki megáll, és figyeli a haláltusát. Valaki az összeverődött emberek közül egy szál virágot hajít az őrt álló katonák közé. Néhányan zokognak, mások vihognak. Minden csupa fájdalom. Egy öreg rabbi hirtelen sarkon fordul, és elsiet. Őt még senki sem látta sírni.

Most egy picit megbillen a világ tengelye. Csend.

- Beteljesedett. - kiállt fel, majd lehajtja fejét atyja kebelére és kileheli lelkét a bűnös világba.

Kaland a lángossütőnél

Tegnapelőtt visszanyertem a látásomat. Csoda történt.

Tegnap kaptam egy tankönyvet az egyik barátomtól. „AMIT A SZÍNEKRŐL TUDNI KELL. Írta Z. S., színmester.”

Ma reggel, amikor a metsző-arany, vén, kerék Nap előbujdokolt a nagy lábujjam mögül (nyugatnak feküdtem), együtt nyújtóztam ki egy felettem némázó, mélykébe burkolt felhőfoszlással.

Kinyitottam a könyvet. Üres négyzetek sorjázta benne. A négyzetek alatt efféle feliratok voltak: ez itt a 441. szín, ez itt a 903. szín, ez itt a... és így tovább, vég nélkül. Letettem a könyvet. Majd később tanulok - gondoltam magamban. Ezt a könyvet amúgy is vakok írták vakoknak.

Egy hosszú sóhaj után kitergettem második látó éjem álmait az árnyékomtól elmenekült harmatos morzsalék egy tisztására.

E gyémánt pázsit először durcásan körberohanta benn-világomat, majd engedett, s megszívta magát milliárdnyi szivárványaimmal. Jó volt így megpihennünk.

Egy gondolattal arrább aztán egy kicsit megborzongtam. Megígért csodákat láttam felém bandukolni, méltóságteljesen, mosolyogva, ragyogó köntösben, ragyogó-éles szélben újjászülve lassan-léptük minden pillanatát.

Ők elhozzák nekem egy-királyuk gyöngy-szavait, s leteszik majd elém. Az árnyékomtól elmenekült harmatos morzsalék egy tisztására.

A palota

Szétnyíltak a bokrok. A párás levelek gömbölydeden mosolyogtak, énekelgettek, és lehelgették illatos párájukat. Minden egy irányba mutatott. A palota felé.

Zamatosan, csalafintán, csengőn-bongón megmintázott, tér-kincses, kirobbanóan pompázatos palota volt ez - közvetlenül az ég alá beszorulva. Belülről ragyogott, izzott, élt ez a remekmű, maga körül szinte mindent és mindenkit átlelkesítve.

Hogy hol van ez a palota? Nem tudom, és nem is érdekel.

Bertalan története

Bertalan és Kálmán egy parkban ültek és beszélgettek. Ahogy Bertalan figyelte Kálmán mozdulatait, és figyelmesen hallgatta a szavait, egyre inkább úgy érezte, hogy Kálmán egy szent.

Bertalan mostanában egyre többször érezte, ahogy a barátaival beszélgetett, hogy rajta kívül mindenki szent.

Bertalan a Kálmánnal történt beszélgetése utáni estén ezt jegyezte le a naplójába:

Vajon az égben merre néznek a városok tornyai? Vajon az ég fiainak is van ege?

Hol van vége az égnek?

Ott, ahol a kérdések véget érnek.

Istenhez megyek.

Tempus est

Vannak néma korok, amelyekben hallgat az értelem.

A katonák nagy robajjal rontottak be a kápolnába. A trónörökös, tekintetét a feszületre szegezve, nyugodtan imádkozott tovább. A lázadó gárdisták vezetője így szólt:

- Amíg Istennel beszélget, nem lehet megölni. Amint leveszi a tekintetét a keresztről, haljon meg.

Papír

- Nem kezdhetsz mindig új lapot, ha hibát vétettél - mondta szelíden az angyal.

- Már harmadszor rontom el a fecsegésed miatt - mordult vissza a pap - Szerinted mégis mit kell tenni, ha az ember pacát ejt, felcserél két betűt vagy elhibázza valamelyik ige ragozását a szövegben?

- Húzd át, s új sorban, közvetlenül a régi alatt, folytasd az írást.

- Nem gyártok piszkozatot és kész. Nem fog rajtam röhögni egész Wittenberg, ha ezt itt kiszögelem a kapura - ultimálta dühösen a pap.

Öreg este lett, mire lekörmölte mind a kilencvenöt pontot. Mindenszentek előestéje volt. Szokatlanul hideg. Az asztalon nagy kupacban heverték az elrontott papírlapok.

- Ezekkel most jól befűtök a kályhába. Látod, milyen jó, hogy ennyi selejtet gyártottam?

- Akkor is elégethetnéd őket, ha egyetlen sort sem írtál volna rájuk.

A pap hallgatásba burkolózva melengette, dörzsölgette tintafoltos kezeit a vidáman lobogó tűznél. Hosszú idő telt el, évezredek, másodpercek.

Fémtestek csikordultak a messzi fagyott úrban.

Egy rét illata valahol reménytelen harcot folytatott egy söröző áporodott bűzével.

- Isten házába galambokat is befalaztak - szólalt meg keserűen a pap. - Hol is vannak azok a szegek?

Menedék

Egyszer elmentem egy híres-neves festőművész hétnapos mesterkurzusára.

Az első napon a mester az egyik festményét rakta elénk, amelyen egy virágváza volt egy szép virágcsokorral.

- Lefesteni - hangzott az utasítás.

A második napon a művész magával a virágvázával állított be.

- Fessék le, amit látnak.

A harmadik napon ugyanaz a váza került elénk.

- Kérem, fessék le, hogy miről beszél, mit üzen önöknek ez a virágcsokor.

A negyedik napon a maestro egy nagy, zárt faládát tolt be a műterembe.

- Barátaim, higgyék el nekem, hogy ez a láda a tegnapi vázát rejti. Fessék le, kérem.

Az ötödik napon Giovanni, a mesterünk megint egy festménnyel jelent meg.

- Ezt a képet egy régi, kedves tanítványom festette a mi vázánkról. Arra kérem önöket, hogy fessék meg ennek az embernek a portréját... a műve alapján.

A hatodik és hetedik napon már nem mertem megjelenni. Féltem, hogy még saját magamnál is szebbet fogok teremteni. Feladtam.

Otthon aztán kiraktam mind az öt, elkészült festményemet a falra, szép sorban. A képek egy film első öt képkockáját alkották. A film bennem lassan továbbpergett. Egy toprongyos alakot láttam bandukolni az utcán. Újra és újra elesett, s minden egyes alkalommal egy fényesebb öltözetben kelt fel, hogy folytassa az útját. Néhány perc elteltével azonban az eddigieknél is nagyobb esett, bezúzta a koponyáját és holtan maradt az utca kövezetén.

A filmen, két képkockával arrébb, egy fehér abrosszal leterített asztal állt, rajta a vázával meg a csokor virággal.

Aznap

Aznap reggel nem lehetett kinyitni a hűtő ajtaját. Sehol a világon. Délre a hegyláncok feloldódtak egy cseppnyi borban. Valami lehetetlenül álmos és csendes arc nézegetett be az ablakokon.

Láttuk az érő idő egét, és behúzott nyakkal, mélézgatva telefonkönyveket lapozgattunk:

- ...Hátasló bérelhető... hűtőgépek javítása... ez az! - De már a telefonkagyló sem mozdult, csak felcsörrent, felberregett, felpityegett az érintésekre.

Minket kerestek.

Minket keresnek.

Interjú

- Milyen a világ?

- A világ lángokban áll. Mindig is lángokban állt. Ez a lényege. A lángokban állnak az emberek. Vannak, akik kék lángokban égnek. Ők Istenben égnek. Meg nem égnek. El nem égnek. Mások vörös lángokban égnek. Ők elégnek. Jaj, ők elégnek.

- Milyen az ember?

- Időért kiáltottunk. Húsunkba órát kaptunk. Minden óra egyszer leáll, s mi meghalunk, de addig is óra nélküli húsról álmodunk, s folyton-folyton időért kiáltunk.

- Van remény?

- Vajon mi egyébről beszéltem eddig?

Mindig a másik gyógyít

Egy sebzett lélek meggyógyulhat, egy széttépett soha.

A templomszolga, akit a főpapok Júdás után szalasztottak, rejtekéből figyelte az árulót. Távolról azt lehetett látni, hogy az iskarióti megsemmisülten a kezeibe temeti a fejét. Más történt.

Júdás gondolatai mint éhes ebek a tegnapi lakoma asztala körül, eszeveszetten rohagáltak. Amit nem látott a szolga, azt közelről sem láthatta volna senki. Csakis az Isten.

A Mester az iskariótit is elküldte a tizenkettővel, hogy hirdesse az örömhírt és gyógyítsa a betegeket. Júdás most lesandított a kezeire, amelyek oly sok beteg felé közvetítették a szabadulást, majd valami különös fényű, zavart reménységtől űzve végül saját, beteg fejére tette fel a fölkent kezeket.

- Orvos, gyógyítsd magadat! – mondták egyszer a farizeusok a Mesternek.

- Júdás, gyógyítsd magadat. – motyogta maga elé az áruló, majd elrohant, és fölakasztotta magát.

Mt 13,14

- Jó napot.

- Jó napot kívánok. Mit parancsol?

- A kirakatban láttam egy madonna-szobrot.

- Igen, kérem, egy XVI. századi műalkotás másolata. Az eredetit a pánccsaszekrényben tartom.

- Mi a különbség a kettő között?

- Hát először is az érték. A másolat csak negyvenezerbe kerül. Másrészt az eredeti szobrot kissé megviselték az évszázadok. Egy templomkertben volt elásva. Talán a törökvész elől mentette oda valaki. Az aranyozás több helyen megkopott, a szobor sarkán pedig egészen tisztán kivehető egy kis harapás nyoma. Ez még mind nem lenne olyan nagy baj. Az igazi gond az, hogy már többször átfarigcsálták meg átfestették. A szobor, sokak szerint, esztétikailag élvezhetetlenné vált. A másolat azonban...

- A másolat azonban őrzi az eredeti mű szépségét, viszont nem ér egy zsák krumplit sem. Nekem az eredeti kell. Mennyibe kerül?

- Negyvennyolcmillió.

- Félre tudná tenni... mondjuk egy hétig? Pénzzé kell tennem ezt-azt, családi birtokot, ékszereket, kocsit. Addig is mutasson egy zenélő dobozát. Tudja, ma van a kisfiam születésnapja.

- Für Elise, Örömóda?

- Mindegy.

- Kétezer háromszáz. A kis kópé is műgyűjtő lesz, ha felnő?

- Biztos lehet benne, barátom. Vizontlátásra.

- A vizontlátásra.

A szent

Amerre elsétált, az emberek összesúgtak mögötte: „Ez egy szent.” Tekintete mindig a magasban szárnyalt. Gyakran látták városok utcáin, terein, erdők ösvényei mellett, ahogy összekulcsolt kézzel, fátyolos tekintettel, egyre csak az eget fürkésze, így habogott maga elé:

- Angyalokat látok mindenütt.

Halála után nem sokkal, még a XV. század derekán szentté avatták.

Nemrég láttam a buszon egy embert. Estefelé volt. Gondolom, a munkából igyekezett haza ő is. Fáradt, nagyon fáradt volt a tekintete, amelyet azonban valami belső béke édes, mély tüze lágyított... aranyossá. Ez az ember csendesen szemlélte az utcákon sietősen közlekedő embereket. A következő szavakat olvastam le az ajkairól:

- Angyalokat látok mindenütt.

A

Ez egy régi történet. Egyszer egy kódexmásoló szerzetes rajzolt egy szép, "A" betűt formázó iniciálét. Hosszú-hosszú hónapokig használták a sablont, mígnem született egy új

betűrajz. Nyomban vita kerekedett a szerzetesek között, amely során keserű, szeretetlen vetélkedés és pártoskodás ütötte fel a fejét a régi és az új iniciálé hívei között.

A kolostor apátja végül is megelegelte a dolgot, és meghívta a szomszéd városka festőiskolájának a mesterét, hogy tegyen igazságot.

A mester alaposan megvizsgálta mind a két iniciálét, összevonta a szemöldökét, elővett a tarisznyájából egy könyvet, és néhány könnyű mozdulattal bemásolta a két betű ábráját, majd megszólalt:

- Testvéreim, ajándékot hoztam nektek. Egy könyvet, amelyben mostantól már 317 darab iniciálé-minta van. Ebben a könyvben még nagyon sok üres lap van, ugye értitek?

Az apát ekkor felemelkedett a székből, hogy köszönetet mondjon a bölcs ajándékért, de a festő-mester köhintett, majd így folytatta:

- Fontos a betűink szépsége, de fontosabb, hogy olvashatóak legyenek ezek a betűk. Ti majdnem olvashatatlaná maszatoltátok őket ezzel az ostoba vetélkedéssel. De a betűknél is van fontosabb: maga a szent szöveg. Mégsem a szövegen van a hangsúly, hanem azon a szent, élő személyen, akit elénk állít. Keressétek Isten Országát!

Hosszú idő telt el azóta, hogy ezek a szavak elhangoztak. A világ megtelt betűkkel, van azonban egy könyv, amelynek igazságához még a betűk sem értek hozzá.

Ítéletnap

Felébredtem. Lassan-lassan felnyitottam a szemem is. Valami történt, valami döbbenetes, valami megrendítő. Értettem és éreztem, hallottam és láttam, tapintottam és ízleltem: az életet.

Már nem fájt semmi, már nem szúrt, nem bántott, már nem gyötört semmi. A karom, az arcom, az egész testem, a szívem, a lelkem, a szellemem, egész emberi valóságom hozzásimult: az élethez. Szelíden és visszavonhatatlanul.

- Ez igen - gondoltam magamban -, nem semmi. Ez eddig nem volt! - Ekkor dübörgő, zúgó robaj tört be a szobámba az ablakon keresztül. Odasiettem, és kitártam az ablakszárnyakat: ezer meg ezer rét illata és hangja lobbant be a szobámba. Óvatosan kikukucskáltam: millió és millió virág nyílt ki éppen, s a szirmok kibomlásának, kifésülésének zúgása töltötte be a szédítően tág teret.

A következő pillanatban átlendültem az ablakkereten, és már indultam is, neki a rétnak.

Ahogy hátrapillantottam régi otthonom lassúdan felolvadó és tánkra perdülő sziluettjére, nem láttam mást, csak egy üres, kihűlt csigaházat. Egy csigaházat az avarban.

Megtalált út

- Mi belső-út keresők vagyunk - szólalt meg a férfi, és várta a hatást.

- Na és, találtak már valamit? - kérdezett vissza a könyvesbolt eladónője.

- Ugyan kérem, az utat csak keresni lehet, de fellelni soha. - hangzott a bölcselkedő válasz, alig rejtett, leereszkedő modorban.

- Az éhes addig keresi az ételt, amíg meg nem találja. A szomjas mindenét odaadná egy pohár vízért. Hogyan kereshet hát valamit, ha biztos benne, hogy soha nem fogja megtalálni? - vetette oda egykedvűen az eladónő.

A férfi arcán önelégült mosoly terült szét:

- A szirti sólyom felröppen, és beleolvad a lebukó nap bíbor korongjába - zsongta, majd a következő pillanatban ijedten rántotta el a fejét egy feléje repülő Révai Nagylexikon elől.

A belső-út kereső férfi ekkor rátalált az útra: a legrövidebb útra a könyvesbolt ajtajáig...

A megvilágosodás azonban még váratott magára.

A bögöly

Az apát elküldte a novíciust a kolostor közelében lévő erdőbe, hogy tanuljon valamit az ott élő remetétől.

A fiatal el is ment, de annyira tisztelte a szentség hírében álló erdei embert, hogy csak messziről merte meglesni. Az öreg remete épp egy bögöllyel viaskodott, aki az öreg szakállára csepegett lépes mézért indult harcba. A novícius, mivel nem láthatta rejtekének messzeségéből az ádáz rovar, nem tudta mire vélni a dolgot, mindenesetre jól az eszébe véste a látottakat.

Visszatérte után az apát megkérdezte, hogy mit tanult az öreg szerzetestől. A fiatal csak állt és várt. Eltelt tíz perc, eltelt húsz perc, az apát lassan már kezdte elveszíteni a türelmét, amikor egy légy szállott az orra hegyére. A novícius ekkor meghajolt, és gyakorlott mozdulatokkal, elméleti ismereteit hasznosítva, elhessegette az apát orráról a legyet.

Négy falás kenyér

Verőfényes, tavaszi reggel volt. A kis patak és a közeli erdő által bezárt szántóföldön négy derék parasztember kapálgatta a maga kis darabját.

Délidőn aztán a nap heve elől mindnégyen behúzódtak az erdőszéli lombsátorok oltalmába, oszt falatozni kezdtek, jó magyar szokás szerint úgy kőhajtásnyira egymástól. Kenyeret, szalonnát, hagymát vettek elő a tarisznyából, ahogy már ez egy ilyen népiesen kerekedő novellában várható is volt.

Hát amint így eszegetnek, az egyik ekképp kezd el magában gondolkodni:

- Édes-jó Istenem! Te eledelt adsz a számba, öntözöd a földemet, a veteményemet meg szálanként, nagy gondal növeszted meg, hogy későbbre is jusson falat. Lásd hát meg, Uram, hogy úgy kenyérem nekem az, amit a tarisznyába tett reggel az én derék feleségem, ahogy kenyér ez az áldott föld is, és ahogy kenyér a Te Szent Tested is, lelkemnek tápláléka - avval ez a mi emberünk letört egy darabka kenyeret, és a földjére dobta.

A másik földműves így tanakodott magában:

- Kéne már a kovácstól egy új kapa. Fél szakajtó búzáért csak ad egyet, vagy egy üveg borért biztos megélezi ezt a csorbát itten. Valamit adok, oszt úgy is kapok érte valamit... Biztosan a lúdvérc vette el a kapa élet. Az, amelyik a lápról a földem alá költözött. No, hát ártani csak nem ártok vele, kiegyezem én ezzel az úrral is, hogy legalább a vetésre ne üljön rá a bántás. - s már dobta ő is a kenyérfalatot a földre.

A harmadik paraszt a szeme sarkából figyelte a többieket. Egy darabig csak ült csendben, mint a madár, majd ő is a földjére hajította a maga kenyérdarabkáját, s közben ezt morogta a bajusza alatt:

- Együtt szántunk, együtt vetünk, együtt aratunk.

A negyedik paraszt a szalonnával meg a kenyérral volt elfoglalva. Éhes volt nagyon. Ahogy így falatozna, hát a szeme ügyébe került egy kis hangyabog a földje szélén:

- Legyen egy jó napotok! - kurjantotta, és a bog szélére odavetett egy falást a kenyérből, majd dűnnyögve hozzátette:

- Valahogy majd csak körbekapálom őket...

Melyik betű?

Egyszer egy rabbi könyvet írt arról, hogy szerinte milyen lesz a Messiás. Úgy okoskodott, hogy a Messiás majd bölcs, érett férfiként fog leereszkedni az égből, egyenest valamelyik híres zsinagóga tetejére. Először is ruhát fog kérni az emberektől, hogy eltakarja mezítelenségét, mivel a Paradicsomból ruhátlanul jött el. Ezután bizonyára szeretne majd valami kóser ételt.

Étkezés után rögvést tintáért s tollért szalasztja az egyik szájtáti hébert, majd amint ezt a kívánságát is kielégítették, írni kezd.

Tizenkétszer tizenkét könyv megírása után a Messiás, ruháját szépen levetve, visszarepül majd a mennybe. Az emberek ezután olvasgatni kezdik ezt a száznegyvennégy könyvet, és ez lesz Isten Ország.

Sámuel, mert hogy így hívták ezt a jámbor zsidót, nagy örömmel és várankozásteljes izgalommal mutatta meg könyvét Lévinek, a vén szatócsnak. Lévi, miután elolvasta a messiási történetet, így fordult Sámuelhez:

- Barátom, csak kettőt mondj meg nekem. Először: a Tóra ennyi évi hűséges megtartása után milyen betű vagyok én? Másodszor: mikor fog már engem is végre beleírni az egyik könyvébe ez a te Messiásod, hogy Ábrahám atyánk kebelére jussak? Amikor ugyanis a te Messiásod elmegy, azonnal itt terem az enyém, hogy megítélje az egész földkereket, s írjon egy új könyvet a régiek jó betűiből.

Simeon

Pilátus elképedve hallgatta a megvadult tömeget:

- Feszítsd meg, Feszítsd meg! - üvöltötte az egyszájú gyűlölet. Pilátus rövid gondolkodás után magához intette személyes testőreit és valamit a fülükbe súgott. Azok sietve elindultak, és egy jó fertályóra multával visszatértek egy vénséges-vén öregembert támogatva.

- Íme, itt az egyik prófétátok, a bölcs Simeon. Hallgassátok meg őt, ha egy pogány római bölcsessége nem elég nektek.

Nagy csend lett. Minden szem Simeonra szegeződött:

- Ha erről a názáreti Jézusról kérdeztek - mondta -, Isten akarata az, hogy meg kell feszíteni. - A tömeg, mintegy varázsütésre, hömpölyögni és hullámszerűen kezdett:

- Keresztre vele, keresztre vele!

Simeon csak álldogált a hangzavarban. Lopva Jézusra pillantott, majd ezt motyogta maga elé:

- Bocsásd el most, Uram, szolgálodat, szavaid szerint békecsendesben...

Zakariás

Amikor Zakariás belépett a szentélybe, megrendült a szíve. Térdre borult, és szemét a mennyezet egy pontjára szegezve ezt mondta:

- Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgálod. - Egy kis idő elteltével Zakariás határozott léptekkel megindult a Szentek Szentje felé, és a szabályokkal mit sem törődve, belépett oda:

- Köszönöm, hogy elindult felém a Lelked. Találjon meghallgatásra Fenséges Színed előtt a kérésem, ahogy az előbb ígéretet tettél szolgálodnak. Íme, én ezt kérem Tőled, ó, Mindenható: légy törékennyé, szenvedd a sorsunkat, és halj meg igazi, emberi halállal, hogy minden ember hihessen együttérző irgalmadban.

Zakariás ezután annak rendje s módja szerint bemutatta az illatáldozatot, majd hazament. Otthon aztán elmesélte a feleségének az egész történetet.

- Ó, te mesüge, egy fiút kértél volna inkább, hogy eltűnjék szégyenem az asszonyok között!
- Zakariás eltöprengett ezeken a szavakon, majd lefeküdt aludni. Álmában egy réten sétált, ahol sok-sok, magában álló ajtót látott. Minden ajtó tövében egy-egy ember gubbasztott.

A következő napon Isten megint megkérdezte Zakariástól, hogy mit kíván a szíve:

- Egy fiút, Uram, adj nekem egy fiút. - Ahogy ezt kimondta, megjelent neki az Úr angyala az illatáldozat oltárának jobb oldalán...

Majdnem Kamikáze

- Ha meghalok, meghalsz... - hörögte a japán elfúló hangon. Tiszti revolvere a fogolytábor egyetlen orvosára, egy amerikai sebészre meredt, aki félig megrágva, s cinikus nyugalommal még a japános akcentust is utánozva, visszadobta a fenyegetést a minden ízében reszkető táborparancsnokra:

- Ha meghalok, meghalsz - A japán valószínűleg már nem hallotta ezeket a szavakat, mert elájult. Az orvos ezután sikeres operációt hajtott végre a betegen.

- Megmentetted mindkettőnk életét - mondta néhány nappal később a japán az amerikaiinak. - Kérj, amit csak akarsz. Még a szabadságodat is visszaadom.

- Térj meg Jézus Krisztushoz.

- Majd ha két nap ragyog Hiroshima felett.

- Legyen úgy, ahogy akarod.

- Azt hiszem, mégis le kellett volna, hogy lőjelek.

- Te csak egy majdnem kamikáze vagy... Ugye, ez az ablak Hiroshima felé néz?

Ige

Egy kis óceániai szigetre hittérítő érkezett. Miután tolmácsa segítségével hanyag, leereszkedő és követelődző modorban összeharangozta a "vadakat", kenetteljesen elővette vízhatlan borítójú, speciálisan misszionáriusok számára készített Bibliáját, majd elkezdett dobálózni - az Igével: Jn 3,16-17; Róm 5,8; ApCsel 16,31 és végül Jn 3,36.

A várt hatás elmaradt, az emberek nyugodtan álltak a helyükön és továbbra is csak barátságosan mosolyogtak. Ez annyira feldühítette a misszionáriust, hogy dülva-fúlva hazautazott. Otthon aztán egy neves teológiai szaklapba keserű, vádaskodó, indulatos cikket írt - személyes tapasztalataira támaszkodva - a pokol tüzére predestinált óceániai vademberekről, akiknek "*van fülük, de nem hallanak és van szemük, de nem látnak*". A tanulmány hatására a hittérítő neve ismertté vált a művelt, teológiai körökben, de a szavaira soha nem tért meg senki.

Telt-múlt az idő. Egyszer egy másik misszionárius is ellátogatott arra a szigetre. Eleinte csak sétálgatott, köszöngetett az embereknek, beszélgetett velük, hogy a missziós szemináriumban elsajátított nyelvtudását a helyi dialektushoz hozzáigazítsa. Néhány hét elteltével aztán leült a falu közepén, ahol az emberek általában találkozni, beszélgetni szoktak, és hívogatni kezdte a bennszülötteket:

- Barátaim! Szeretnék benneteket még jobban megismerni. Megismerni a vágyaitokat, amelyek a szíveitekben munkálnak. Szeretném megtudni, hogy mit miért csináltok, mit jelentenek nektek az isteneitek. - Beszélgetés kerekedett. A misszionáriust meglepte ennek az egyszerű népnek a lelki finomsága, érzékenysége és fogékonysága. Miközben hallgatta őket, ő maga is válaszolt a kérdéseikre: beszélt nekik a szülőföldről, a múltjáról és arról, hogy hogyan változtatta meg az életét a Jézus Krisztussal való személyes találkozás.

A nép megtért. A misszionárius köztük maradt élete végéig, tanította és szerette őket.

Mindvégig szerette őket.

Matugemi

Matugemi egy kis sziget az Indiai-óceánban - állítólag. Nevét ugyanis csak egy világutazó: Sir George Budletrig révén ismerjük, aki ottjártakor lejegyezte a sziget névadó népének történetét.

Matugemi, a haldokló sziget

(részlet Sir George Budletrig emlékirataiból)

Ennek a beszédes nevű szigetnek egykor népes törzse mára (1853 januárja, a szerk.) már csak néhány idős férfiből és nőből áll. Elbeszélésük szerint őseik nagyon-nagyon régen érkeztek erre a szigetre... Az a nép egyedülálló kulturális jelleget hordoz magán: a környező szigetek politeista lakóitól eltérően egyáltalán nincsenek bálványszobraik. Egy általuk mindenhatónak, illetve mindentudónak és szeretettel teljesnek, Mindenek Atyjának kijelentett isteni személy imádasával: a hozzá intézett kötetlen egyéni és közösségi imádsággal telnek a napjaik. Mivel a sziget bőségesen ellátja őket mindennel, jobbára csak az "istenükkel" foglalkoznak egész életük során... Kötött szertartások helyett önfeledt táncsal, általuk költött dalocskákkal szokták ezt az istenséget "megörvendeztetni" - ahogy ők mondják.

Mintegy hatvan esztendővel ezelőtt valami történt a szigeten: nem született több gyermek. Meglepő módon ez nem igazán törte le a törzs tagjait, hitük szerint ugyanis Matugemi minden lakója halála után ehhez a természetfeletti lényhez kerül, egy nem kevésbé természetfeletti országba, ahol aztán a nép már meghalt tagjainak társaságában majd tovább folyhat a fentebb említett "megörvendeztetés".

Bevallom, hogy a primitív körülmények dacára is magával ragadó volt ezeknek az idős embereknek a derűje és felszabadult vidámsága. Különösen akkor hatódtam meg, amikor távozásom előestéjén - hosszas unszolásra - végül is elárulták, hogy mit jelent a sziget neve. Matugemi annyit tesz, mint: A TE SZÍVED.

Hát eddig tartottak a "haldokló szigetről" szóló feljegyzések. Mivel a tájékozódásul megadott, meglehetősen elnagyolt földrajzi paramétereknél Sir George Budletrig után senki sem talált lakott szigetet, sokak szerint Matugemi csak egy a derék Sir irodalmi tehetségének szellemi termékei közül.

Ama nap

Az emberek kétségbeesetten rohantak az utcákon. A gazdagok kérelték a koldusokat, hogy hadd bújjanak a rongyaikba Isten szeme elől és kéregetve jártak körbe, hogy valaki fogadja el tőlük az aranyat, ezüstöt, meg a többi kacatot, mert azok már egészen átforrósodtak, s égetik a kezeiket. A csalók és a tolvajok könyörögtek azokhoz, akiket megkárosítottak, hogy

vegyék vissza tőlük az ellopott, kicsalt értékeiket. A házasságtörők és a fajtalankodók egyre csak ezt üvöltötték:

- Vessetek meg, alázzatok meg bennünket, hallgassátok meg titkos bűneink sorát!

A gyűlölködők ölelésre tárták ki karjaikat, de a többiek ijedten lökték el őket maguktól. A falánkok a testüket, a fecsegők és a gyalázkodók a nyelvüket marcangolták ebben a zűrzavarban.

Délután három óra körül elcsendesedtek az utcák, elcsitultak a zajok, enyhülni kezdtek az izzó, viszkető sebek. Hirtelen harsonazúgás töltötte be az egész földkerekséget.

Mindenki térdre ereszkedett, mert mindenki ugyanazt érezte és gondolta.

Az emberek énekelni kezdtek egy réges-régi dalt. Egy nagyon szép dalt. Itt van a nyelvemen a szövege, a fülemben meg a dallama... na, segíts már!

Szentmise

Valóságom sejtenként rohan az ezerablakú hajnalba: ébredés. Kitavaszkodott. Isten sétál mindenütt.

Érett rügyek, virágzó bolygók, szelek - terektől terekig. Térdig ér a kék, örök dagállal térdig ér a lét. Isten közeleg mindenünnen.

Szavakon járok, de minden hajnalban Istennel vacsorálok. Minden porcikám mint megannyi szomjas állat, ízlel-lélegzik-érezkel. Az Örökkel érintkezem örökké - végtelenszer végtelen módon és mértékben.

Óarany kecsességbe öltözött mézes bor kelyhe ajkaimnál. Két kezemmel tartom. Két kezével tart.

Toborzó

Gyere közénk! Mi meleg kenyereket ölelünk magunkhoz a könnyű mozdulatokkal felvázolt derengések vigyázzban álló falai között. Így ébredünk.

Gyere közénk! Mert boldogító látni, és boldogító látszani: mi húsig-csontig lemeztelenedve lépünk minden nap annak színe elé, akinek

sebeit nem más arca-keze,
hanem a zuhanó este takarta be.

Gyere közénk! Légy te magad a 151. zsoltár! A házat majd őrzi más.

Házak

Háza van a síróknak, háza a szeretőknek. Ahol laksz, ott laksz. Miért? Amiért nem volt elég tizenöt zsoltár. Százötven kellett. Százötven kell.

Megmondjam, mit csinálnak a sirályok, ha viharba kerülnek a tenger közepén?

Most nem válaszolok, hiszen halljátok azt is, ha hallgatok, viszont tudnotok kell, hogy veletek dicsekszem.

Veletek.

Körút

Szép törvény. Meghajolnak a fák is. Madelene, a pajzsmirigyrákkal diagnosztizált los-angelesi tanárnő úgy döntött, hogy az életéből még hátralévő két hónap alatt tesz egy európai körutazást.

Mert Európában sok mindent meg lehet tanulni.

Lehajtott fejjel zokogni az Eiffel-torony árnyékában.

Egykedvűen rugdosni a kavicsokat a kölni dóm előtti téren.

Valami nagy mélységbe mártani fel egy fáradt arcot a pisai ferde-torony tetejéről.

El-elgondolkodni az életet berekesztő szűk ajtóról s a mögötte lévőkről a Kreml-tövében.

Elporladásról, elsimulásról, lassú felejtésről verset írni a Citadellánál.

Szép törvény. Meghajolnak a fák is.

Indifferencia

Szerzetesek beszélgetnek:

- Nekem indifferens, hogy cukrot vagy mézet teszek a szokásos reggeli teámba.

- Nekem meg az indifferens, hogy milyen márkájú elemet teszek a borotvámba.

- Borotva? Reggeli tea? Testvérek, nekem már az is teljesen mindegy, hogy melyik lakosztályt kapom meg rendünk tengerparti... őőő kolostorában. – Néhány pillanatnyi visszafojtott csend következett, majd a három szerzetes vad hahotában tört ki.

A jól sikerült kis tréfa után elrágcsálták száraz kenyérdarabkáikat, kortyoltak egyet a patakból, majd zsoltárokat énekelve visszaindultak nyomorult remeteviskóikba, hogy teljes csendbe merülve egy újabb napon keresztül imádják Istent.

Üdvösség

Az üdvösség, mint Isten ingyenes ajándéka, ott vár rád egy magas hegy tetején. Képes vagy megmászni. Ha felérsz, Mennyei Édesapád gyengéden magához ölel, s így szól:

- Én kis hőszöm, egyetlenem... látjátok, angyalok, ez az én szeretett gyermekem, akiben kedvem telik.

Rabbik

A rabbi odaállt Jézus elé, a szemébe nézett, s kissé indulatosan, de mindvégig mosolyogva, ezt mondta:

- Botrány, ahogy te az embereket szereted, de az idő szerintem téged fog igazolni.

Szent Ferenc

- Mondd, Ferenc testvér, miben áll az igazi szabadság?
- Ezt kiáltani: senki vagyok.
- ...és mondd, Ferenc testvér, miben áll az igazi boldogság?
- Ezt kiáltani: senki vagyok, akibe a Minden szerelmes.

Kérdések

- Mi a kapcsolat az imádság és az istentapasztalat között, atyám?
- Nem imádkoztam, és nem találkoztam Istennel. Imádkoztam, és találkoztam Vele.
- Hogy érted ezt pontosan?
- Nem imádkoztam, és találkoztam Istennel. Imádkoztam, és nem találkoztam Vele.

Nem is oly régen

Jézus a kereszten imígyen imádkozta, midőn az Egeknek Ege megnyíla:

- Istenem, Istenem, hát ez az, amiért elhagytál engem.

Hallá ezt a lator az Úrnak jobbjá felől, s imígyen imádkozta:

- Istenem, Istenem, miért nem hagytál el engem, bűnöst?

Az utolsó hitetlen keresztény

Szinte mozdulatlanul feküdt az ágyán. Haldokolt. Mellkasa lassan emelkedett föl meg le. A körülötte állók némán és megrendülten vigyázták a még rebbenő, kis, gyertyaláng életet.

Az utolsó hitetlen keresztény meghalt... azután rámosolygott a körülötte állókra, megsimogatta a kis unokája buksiját, szusszant még kettőt, majd kilehelte lelkét és bement Atyja örömébe.

Április 12-e volt.

Itt.

Rezonancia

„Én vagyok a jó pásztor: ismerem enyéimet,
és enyéim ismernek engem...
...hallgatni fognak szavamra...”

/Jn 10, 14;16/

A szobámban üldögéltem, amikor a ház előtt elzúgott egy teherautó. A szoba két nagy ablaka közül az egyik berezonált, a másik nem. Nem nagyon értek a fizikához, de úgy emlékszem, hogy minden testnek van egy saját rezgése. Ha egy megfelelő külső rezgés ér egy testet, ez a külső és a belső rezgés összeadódik, az önrezgés jelentősen felerősödik, létrejön a rezonancia jelensége, és az addig nyugalomban lévő test állapota megváltozik. Egyszer például egy hidat döntött romba olyan erősségű szél, amely még a környező házak kerítéseit sem bántotta.

Hála az IFÁ-nak, valami érthetővé vált számomra. Vegyünk néhány példát.

Két ember utazik a buszon. Meglátnak egy erkölcstelen órásplakátot (külső rezgés). Az egyik ember közömbös marad a látványra, a másikban viszont elindul egy bűnös gondolat. Valami a szívében rezonál a parázna kísértésre, és az addig kiegyensúlyozott lélek zaklatottá válik. Rezonancia a rosszra.

Két ember sétál az utcán. Észrevesznek egy nyomorékot. Az egyik embert nem érinti meg a dolog, míg a másikban együttérzés ébred. Rezonancia a jóra. (Vö. Lk 17, 34-36)

Ha még tovább kotorászok gyér fizikai ismereteim között, újabb adat merül fel a homályból: egy test önrezgése a test tulajdonságainak módosításával megváltozhat.

Vajon a szív rezonanciái is átállíthatóak? Minden bizonnyal. Hiszem, hogy a kegyelem erejében imádsággal, jócselekedetekre való készséggel, tudatos önneveléssel igenis áthangolhatóak (helyreállíthatóak) a lélek és az akarat finom beállítottságai.

Közeleg a nap, amikor eljön Jézus Krisztus erővel és hatalommal. Ítélet lesz akkor, sorban állás nélkül: aki felismeri majd az Úr hangját („rezonál” benne valami Istenre), az üdvözülni fog.

Megjegyzem

Tök fölösleges ménkű nagy írás-magyarázatokat írni. Az emberek tanuljanak meg olvasni, térjenek meg és töltekezzenek be Szentlélekkel. Mindenki olvassa és élje az Igét. Akinek adománya van, prédikáljon, tanítson, buzdítson, a közösség pedig különböztesse meg a szellemeket.

Elfelejtett szavak kereskedése

Senki sem tudja már, mit jelentenek, mit jelenthettek valaha. Volt egy pillanat, amikor valaki, költő, kereskedő vagy koldus, utoljára használta őket. Csindus kis dobozokban, régi, mintás, kemény kartondobozokban sorakoznak és várnak ránk. Mostanában jobbra csak egy-egy hóbortos író téved be a boltba, ahol pedig régen sokan megfordultak.

Holnap elmegyek oda. Kinyitom az ajtót, s amint a kis csiling megszólal, egyből az orromba tolul az az illat, fűszerek, korok íze. Savak és borsok. Így lesz. Tudom.

- Jó napot! Keresek egy szót... felejthetetlen kedvesekre használták.

- Jó napot, uram! Máris hozom. - André, az eladó, egy darabig matatott a dobozok között, majd:

- Itt is van. Egy dél-olasz városkában van egy sírkő, amely arccal a sírba borulva pihen egy zárt kis udvar hűvösében... a felirat 1477... oh, amikor még minden rendben volt... ROSA, majd az utolsó sorban, közvetlenül a név alatt: AMILLAI. Nos, ezt a kifejezést azóta senki sem használta. Nagyjából az a jelentése, hogy "szeretöm, kit feledni soha nem tudok". Nos, egy arany az ára. Becsomagoljam?

Az ajtó kifelé is csilingelt.

Amillai. A szó tehát már megvan.

Sub specie aeternitatis

Láttam tegnap egy öregurat a Mikszáth-téren. Etette a galambokat, s közben ezt motyorázta:

- Bárcsak annyira tudnék szeretni, amennyire gondolkodni tudok. De már azzal is megelégednék, ha annyira szeretnének engem, amennyire fel tudják fogni a szavaimat... - a bácsika itt elhallgatott és rám nézett:

- Szerelemre, levegőre, vízre szomjúhozom.

Nem tudom, hogy ezt melyikünk mondta. Már elfelejtettem. Arra viszont tisztán emlékszem, hogy ekkor világossá vált számomra: a Mikszáth-tér végtelen.

Fölfelé.

Epilógus

Éjjel, budai lakásom ablakában könyökölve, egyre csak az öreget kerestem, de nem láttam mást, csak azt, ahogyan a város puhába öltözik.

Anyá

Ervint mostohák nevelték. Amikor nagykorú lett, elkezdett dolgozni, megházasodott, családot alapított. Békében teltek-múltak az évek. Egyszer aztán nyugtalan álmok kezdték gyötörni. Egy elmosódott alak szólongatta, hívogatta őt.

- Meg kell keresnem az édesanyámat. - tette fel magában Ervin.

Hónapokba telt, amíg hozzájutott igazi édesanyjának a címéhez. Dobogó szívvel csengetett be a lakásba. Egy felpuffadt arcú, ráncos asszony nyitott ajtót.

- Tessék, mit akar? - A levegőt átható, áporodott rum-szag töltötte be. Ervin nyelt egyet, majd így szólt:

- Asszonyom, gondolt ön már arra, hogy milyen hasznos lehet a háztartásban egy olyan lexikon, amely praktikus ismeretek egész tárházát nyújtja a művelődni és szórakozni vágyó

háziasszonyok számára? - A nő csak állt és nézett. Gondolatai még az első néhány szó körül botladoztak.

- Köszönöm a türelmét! Kezét csókolom - hadarta Ervin, majd pánikszerűen elvágatott. A lépcsőfordulóban a fejébe tolult egy dadogó gondolat:

- Egy rum most talán nekem is jólesne. - Sírni szeretett volna, de végül is csak hányt egyet.

Ervin elszégyellte magát. Bement egy könyvesboltba, vett egy "Mindentudó Lexikont", és megint becsengetett az asszonyhoz:

- Kezét csókolom! Nemrég jártam itt lexikon ügyben. Jó hírem van az ön számára. Cégünk sorsolásán ön nyert egy Mindentudó Lexikont. - Felcsillant az asszony szeme, majd egy botlásnyi idő elteltével megeredt a nyelve is:

- Jöjjön csak be! Nem szoktam én sokat olvasni, de a húgom majd nézegeti. Tudja, harminc éve béna. Amikor szült, egy rossz injekció miatt nyaktól lefelé megbénult... A férjének persze nem kellett egy béna asszony egy babával. Azóta én ápolom... Szegénykém meg nem akarta, hogy a pici így nőjön fel, egy...

Ervin gyengéden félretolta az asszonyt, belépett a betegszobába, leborult édesanyja ágyához, megcsókolta a kezét, és hosszú, mély, fájdalmas, felszabadító zokogásban tört ki.

És ez így volt rendjén.

Edgár két masinája

Abban az esztendőben csak ketten indultak a polgármester választáson: Edgár, a tudós, aki pokoli masinát szerkesztett az emberiség kiirtására, és Vilmos, aki kívülről fújta a Szentírást.

A választás előestéjén a jelöltek az utolsó összecsapásra készülődtek. A helyi TV-csatorna stúdiójában minden szem rájuk szegeződött.

Ernő, a plakátragasztó, az otthonából követte az eseményeket. Virslit vacsorázott kecsappal és sajtos kiflivel, hozzá pedig barackízű szörpöt kortyolgatott.

Elsőként Edgár emelkedett szólásra:

- Megszületünk és meghalunk. A templomperselyek meg tele vannak gombokkal. Két dolgot kínálok: először is egy kis kapszulát, másodszor pedig a Felszabadító Kaput. - A reflektorok a bal sarokba futottak, ahol egy szekrény nagyságú masina állt. - A kapszula feloldja az ostoba gátlásokat, a Kapu pedig fél-ezred másodperc alatt egy marék hamuvá bontja egy elektromos kisülés segítségével a benne lévő személyt. Kérem szépen, egy nyelés, majd beszállni a gépbe, ráállni mindkét lábbal a közepén lévő vörös körre... és vége. Vége a nyűglődésnek, a sorban állásoknak, vége a hányingernek, vége a családi vitáknak, a beszakadt körmöknek. Vége mindennek. A gép automatikus, fájdalommentes, öntisztító. A hamu egyenesen a csatornába kerül. Terzofolup, Palővari, Sisvis-macár, Kegharrac... Hallott valaki

ezekről a városokról? Ugye, hogy nem? Fáj ez valakinek? Sír ma ott valaki? Éhezik ma ott valaki?... Hal meg ott ma valaki? Ugye, nem? Polgármesterként elrendeztem minden ügyüket. Ma boldog rétek és erdők pihennek azokon a vidékeken.

Döbönt csend ülte meg a stúdiót. Négy-öt lélegzetvételnyi szünet elteltével Vilmos emelkedett fel a székéből, és ezt mondta:

- A franc essen ebbe a tévébe! - fröcsögte Ernő a bedöglött képernyő felé - Ingyenes ez a Kapu, vagy mi? Meg aztán hova kell menni? Pont most romlasz el, te, szemét? Hát már ez a kis öröme se lehet meg az embernek?

Papírmúzeum

Papírmúzeum - olvastam az újságban. A rövidke elnevezés felkeltette az érdeklődésemet, ezért másnap délután ellátogattam oda.

Egy kedves, öreg néni volt a tárlatvezető. Először egy hatalmas terembe vezetett, ahol óriási márványoszlopok tartották a freskóval díszített mennyezetet.

- Itt, kérem, minden papírból van - mondta a néni. Megtapogattam az oszlopokat.

- Dehát ez hideg.

- Hideg papír.

- De kemény, mint a kő.

- Keménypapír.

- Néni, kérem, ezek az oszlopok több tonnát nyomhatnak.

- Hát ennyi papír nem is lehet két deka, aranyoskám - válaszolt türelmesen, mosolyogva a néni, valahogy úgy, ahogy egy hülyegyereknek szoktak.

A többi teremben gőzmozdonyok, dinoszaurusz-csontvázak, teáscsészék, turbánok, sílécek, repülőgépek, színes gázok, villámok, tengerek és egy csodaszép szupernóva volt kiállítva - természetesen mind-mind papírból. A szupernova termében a néni komolyan rámnézett, és így szólt:

- Most az utolsó terem következik... Jöjjön, kérem. - Beléptünk az ajtón. A teremben egy állatkert volt. Megborzongtam. Lassan, nyugalmat színelve elindultam a ketrecek között. A papírmajomnál nem bírtam tovább:

- Talán bizony ezek is papírból...

- ...vannak. Igen. Élő papír - válaszolta csendesen.

- Még a végén kiderül, hogy maga is papírból van - vetettem oda derűsen. A mosoly az arcomra fagyott, mert a néni, fejét két kezébe temetve, sírva fakadt. Zavartan egy papír zsebkendőt nyújtottam felé. Ő csak intett, hogy már nem kell. A kezével szépen felitatta a

könnyeket, majd halálra szántan, teljesen összetörve és leleplezve, elindult egy papírkosár irányába.

Bukás és remény

- Ha az esetleg segít, tekintsen úgy rám, mint egy jövőből érkezett ufóra - mondta Zsolt a plafonon lévő lámpatestnek. Az egyik mentős erre felkapta a fejét. A többiek tovább pezsgöztek. Szilveszter volt.

- Ne foglalkozz vele. Az ügyeletes doki jól benyugtatózta.

- Szerintem nincs benne alázat - mondta az a mentős, aki az előbb felkapta a fejét. A többiek a fülük botját sem billegették. Az egyik mentős, aki az előbb is válaszolt, most ezt vetette oda:

- Nem baj, hogy nincs benne alázat. Majd mire célba ér, megszomjazik és letérdel, hogy a forrásból inni tudjon.

Zsolt nemsokára megint megszólalt:

- Olyan világot akartam teremteni, ahol még a pokol is szép. - Erre már mindenki felfigyelt.

Zsolt ekkor lelógatta a kezét a hordágyról:

- Nincs árnyékom se. - Tényleg nem vetett a keze árnyékot.

Ő akarta így.

Édesanya

Kedves Lukács, drága barátom!

Most, midőn jó császárunk, a magát istennek tekintő Néró elől jobbnak láttam elhagyni Rómát, erőm fogyatkozni érzem, ezért egy eddig mélyen elrejtett titkom tárom elibéd.

Halálommal egy régi történet is a felejtés folyójába merülne, ezt pedig, kedves Lukácsom, Krisztusban szeretett testvérem, nem akarom.

Harmincöt évvel ezelőtt, amikor még Tiberius volt a császár, atyám, gondoskodásának legfőbb jeleként, távoli vidékre, Jeruzsálembé menekített nagybátyámhoz, Pilátushoz, mert midőn a császár Capri szigetére visszavonult, perek indultak az ellenzéki szenátorok, így atyám barátai ellen is. Akkoriban éppen jogi tanulmányaim vége felé közeledtem, s különösen a görög filozófiai iratok kötötték le figyelmemet. Akadt ezek között egy hiányos másolat, amely feltehetően a nagy Szókratész egy késői, névtelen követőjétől származott. Ebben a tekercsben arról értekezett a görög író, hogy általános fogalmaink végtelenül pontatlanok, mivel már a konkrétan megnevezhető dolgok elnevezésében is következetlenek vagyunk. Törekednünk kell

tehát tudatosan arra, hogy a körülöttünk lévő tárgyakat, jelenségeket és különösen a személyeket a lehető leghatározottabban meghatározzuk.

Jeruzsálemben érve nagybátyám, Pilátus, félreértve atyám szándékát, kemény életmódra fogott. Északra, a Genezáret-tó mellé, Kapernaumba küldött katonai szolgálatra, szigorú rendet tanulni egy derék, jólelkű százados keze alá, akit - a görög bölcselő tanácsát követve - azonnal elneveztem NAGYAPÁNAK. Bár különleges kiváltságokat élveztem, a szokatlan fizikai terhelés és éghajlat engem, elpuhult római aranyifjút már az első héten olyannyira legyengített, hogy valami keleti nyavalya ágyhoz döntött. A halálomon voltam.

NAGYAPA megrémült. Megszeretett nagyon, ahogy én is őt, a külsejében mogorva, ám bévül csendes, bölcs, kedves NAGYAPÁT, aki egyébként komoly bajba is sodródhatott volna, ha meghal a felügyeletére bízott ifjú hadapród. Elindult hát, hogy orvost kerítsen. Találkozott is valakivel, akinek azon nyomban elpanaszolta bánatát. Látva NAGYAPA végső elkeseredését, s erős hitét, az az ember tett valamit, s én meggyógyultam. Házunkba be sem lépett, hiszen zsidó volt, hanem csak úgy, a messzeségből, áthatolva minden vastag falon, küldte el nekem a gyógyulást. Ez csak valami varázslat lehet, gondoltam. El is neveztem titokzatos jótevőmet VARÁZSLÓNAK, hogy hiba ne essék a meghatározások körül.

Néhány nap múlva szomorú hírek érkeztek Rómából: Atyámat is perbe fogta és kivégeztette az álnok Aelius Seianus, a praetorianusok parancsnoka. Lelkemig megrendültem, s elhatároztam, hogy az életveszély ellenére visszatérek Rómába, eltemetem atyámat, ezzel mutatva példát apám gyilkosainak.

NAGYAPA kíséretében Pilátushoz indultam, hogy hozzájárulását kérjem a hosszú úthoz. Jeruzsálem felé, egy kis faluban, csődület állta utunkat. A tömeg szívében egy helybeli öltözetű, zsidó arcvonású ember állt s magyarázott valamit a többieknek. Ő gyógyított meg, biccentett felé NAGYAPA. Közelebb furakodtam tehát a VARÁZSLÓHOZ, hogy jobban megnézzem magamnak, s egyúttal köszönetet is mondjak neki csodálatos gyógyulásomért. Amikor egészen közel értem hozzá, találkozott a tekintetünk. Nem varázsló ez, gondoltam azonnal, hanem PRÓFÉTA, hiszen már abban is erő van, ahogy néz. Erő és valami megmagyarázhatatlan kedvesség. Titok.

A PRÓFÉTA váratlanul megszólított:

- Kövess engem.
- Uram - feleltem -, engedd meg, hadd temessem el előbb atyámat.
- Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat - mondta erre -, te pedig menj, hirdesd Isten országát.

Akkor még semmit sem tudtam kezdeni ezekkel a szavakkal, mit sem tudtam arról a tanításról, amely mögöttük áll. Vajon melyik istenre gondolt a sok közül? - tettem fel magamban

a kérdést. Különös visszagondolni erre az eseményre, fel sem merült bennem a kérdés: ugyan ki vagy te, hogy zsidó létedre egy római kövessen?

Nem követtem a PRÓFÉTÁT. Nagybátyám hozzájárulásával Róma felé vettem utamat.

- Kövess engem... kövess engem - égett, fájt szívemben ez a szó. Megsebesültem tőle. Újra gyógyulnom kellett a PRÓFÉTA szent kezétől.

Kréta szigetén megállt a hajó, én leszálltam, és néhány nap elteltével Joppén keresztül visszaindultam Jeruzsálembe, vissza a PRÓFÉTÁHOZ. Jeruzsálemben Pilátus szomorú hírrel fogadott. A PRÓFÉTÁT honfitársai felségsértéssel vádolták meg, s úgy tűnik, hogy keresztalállal kell meghalnia. Amikor röviddel ezután a helytartóság zárt udvarába vezették őt, hogy megkorbácsolják, megpróbáltam a közelébe kerülni. Választ akartam kapni a kérdéseimre: Ki vagy te? Áldozat talán? Honnan van az erőd, s most miért nem használsz? Hová kellett volna téged követnem, s most mit tegyek?

Nem engedtek a közelébe. Tehetetlenül néztem végig, ahogy megkorbácsolták őt. A katonák azonban ennyivel nem érték be: mivel a PRÓFÉTA a vád szerint királynak mondta magát, gúnyból uralkodónak öltöztették, és... fejére koronát helyeztek. Tövisből font koronát. Itt minden elnémult. Nem hallottam sem a zsoldosok gúnyolódásait, sem a kapuk előtt zúgolódó tömeg vásáros őrjöngését. Csak őt láttam, mélységes csendben, lassan ballagó, már-már teljesen megfagyott időtlenségben. Egyedül csak őt láttam, a KIRÁLYT. Igen, ez az ember valóban KIRÁLY. Az, akinek mondta magát. Egy töviskoronás, megalázott, meggyalázott KIRÁLY.

A korbácsolás után a KIRÁLY két másik halálra ítélttel együtt elindult egy katonai különítmény gyűrűjében a Koponya felé - ahogy a vesztőhelyet a helybeliek nevezték. Percekig mozdulni sem tudtam, végül azonban én is a menet után indultam.

Mivel éppen Jeruzsálemben tartózkodott, NAGYAPÁT rendelték ki a kivégzőosztag élére. Annak ellenére, hogy a szabályzat értelmében az alakulat élén kellett volna menetelnie, NAGYAPA a szakasz közepén, a KIRÁLY mögött ballagott, vigyázott rá, védte őt, a halálba menőt a tömegtől, vigyázta a KIRÁLY tétova, csupa-fájdalmas lépteit. NAGYAPA a KIRÁLY nagyapja is, gondoltam ekkor.

Midőn teljes összezavarodottságomban magam is felértem a hegyre, a KIRÁLYT a két másik szerencsétlennel együtt már megfeszítették. NAGYAPA a kereszten is vigyázta a KIRÁLYT, őrizte szenvedését, és egy nézéssel ölelte át a görcsbe ránduló testet. Némán állt ott, s a halálát szemlélte.

Csend lett és sötétség. A KIRÁLY meghalt. Most minden meghal, hallottam tulajdon motyogásomat. NAGYAPA ekkor megszólalt:

- Ez az ember valóban igaz volt.

Értetlenül néztem körül. Valaki segítsen már megérteni ezt az egész őrültséget - szűkölttem elkeseredetten. A keresztől távolabb egy csoportosulásra lettem figyelmes. Elöl egy asszony állt, aki nagyon hasonlított a KIRÁLYRA. Ugyanazok a vonások, tekintetében pedig ugyanaz a kifejezhetetlen, kedves béke, ugyanaz a halk teljesség játszott, mint a KIRÁLYÉBAN. Megszólítottam:

- Ugye te vagy az édesanyja?

A fájdalmas anya csak bólintott, beszélni sem volt ereje, úgy záporoztak a könnyei, úgy fájt a szíve. Egy kendőt nyújtottam át neki, hogy letörölhesse könnyeit, s fájdalma oly mértékben járta át a lelket, hogy keserves sírásra fakadtam én is. Ekkor ő, azzal a kendővel, amelyet az imént adtam a kezébe, gyengéden felszárította a könnyeimet.

ÉDESANYA. A KIRÁLY édesanyja számomra is ÉDESANYA, röppent át a gondolat, valahol egészen belül.

Nem értettem semmit. Eleven, szétfeszülő seb voltam Értetlen, megmagyarázhatatlan, titokzatos volt minden, újszülött voltam egy újszülött világban. Élő szántóföld voltam, magokkal a szívemben.

Elmenekültem Jeruzsálemből, vissza Rómába, nem köszöntem el sem NAGYAPÁTÓL, sem ÉDESANYÁTÓL, de még Pilátustól sem. Soha többé nem tértem oda vissza. Egy különös fényű álmoként élt bennem a jeruzsálemi emlék. Nem csuktam be semmi ajtót, csak vártam, titkon vártam, és reméltem... hittem valamit.

Két éve már, hogy tarzuszi Pállal Rómába érkeztél, s tanításotok a názáreti Jézusról mélyen megérintett. A jeruzsálemi magvak kipattantak és szárba szökkentek, a titkot azonban, amelyet előtted, drága barátom, mégis feltártam, szégyelltem elmondani a testvéreknek. Szégyelltem a gyávaságomat. Ahogy atyám is egykoron, egyik álmomban nemrég a veszély szelét éreztem meg. Néró bolond, s ránk, Christianusokra ront majd, ha lelkét a sötét gyűlölet végképp elragadja.

Most, hogy elhagytam Rómát, s lassan e világból is távozom, titkom biztos kezekben hagyva nyugodtan ajánlom szívemet, lelket s elmémet a KIRÁLY kezébe. Emlékezzél meg rólam imáidban, kedves barátom. Légy jó orvos, de ne csak a testeknek. Írd meg Jézus és az apostolok történetét, de engem abban csak úgy említs meg, mint egy névtelent, akit egyszer meggyógyított az Úr, de aki nem követte őt az első szóra, mert inkább temetni akart. Ez egy haldokló kívánsága, ne feledd! Bocsásson meg nekem az Isten.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen lelkeddel.

Teofil

Paradigma

Mit jelent Istennel találkozni?

Mit nem jelent Istennel találkozni?

Mit jelent Istennel nem találkozni?

Mit nem jelent Istennel nem találkozni?

Így szól a Lélek az egyházakhoz

Idegen tüzeknél ne melegedjeteK.

De valahol melegednetek kell, mert ez a Törvény.

A Hit ez: csakis Jézus Krisztus tüzénél melegedni.

Idegen forrásból ne igyatok.

De valamit innotok kell, mert ez a Törvény.

A Hit ez: csakis Jézus Krisztus a forrás.

Idegen asztról ne egyetek.

De valamit ennetek kell, mert ez a Törvény.

A Hit ez: csakis Jézus Krisztus az élet kenyere.

Szabadulásom története

*„Szorongatásomban
segítségül hívtam az Urat,
s az Úr meghallgatott
és tágas térre vezetett.”*

/Zsolt 118,5 – 2004.III.5./

Ki is vagyok valójában? Milyen vagyok valójában? Melyik szó vagyok?

Visszatérni igazi valómhoz, ehhez a csendesedés, nyugodtas, békés, derűsen mélygató, kedvesen befogadó, belül is mosolygós emberhez, akinek az arca az én arcom. Aki lenni akarok ... aki vagyok, aki igazából mindig is voltam. Aki mindent nyugodtan és lassan tesz, örül a másik közeledésének, szereti észrevenni Isten magaslévköri felhőkölteményeit, rajong az őszirasztellekkel festett, de a reggeli verőfényvel felcsillanó titkos pillanatokért is. Aki szereti szemével kísérni a kecsesét, akinek sima az arca és gondolkodása, aki nem menekül az

édesbe, a csücskösbe, az extrémbe, a provokatívan meghökkentőbe. Akiben fennálló a béke. Akit – jaj – elvesztettem valahol egy ösvényen s Tebenned, Istenem, újra feltaláltam. Hálát adok ezért Neked!

Saját lelkem éljen bennem! Saját lelkem, te lélegezz énbennem! Így nem ijedek meg attól a magamtól, aki nem én vagyok. Hozzám ide lehet jönni, kérem szépen. Nem vagyok már zord csapásmérő kolosszus, se pusztakezes küzdőmester a résen. A kicsit más már minden nem lehet, csak kettő: úgy, ahogyan két egymáson elmozdult gyűrű, amelyek már nem teljes felületen, hanem csak két ponton érintkeznek egymással. Itt aztán a kétségbeesett önkeresés a sok kitölthető teret maszekolt-buherált puzzle-darabkákkal: pótcselekvésekkel tölti be, s távolodik, távolodik, távolodik.

Gyakran szakadt fel belőlem a kérdés: „Mi ez az egész, Uram? Nem értem. Ki vagyok? Hol vagyok? Mi vagyok? Nem értem.”

Nem képviseltem magam, nem voltam képes odaállni a helyemre, nem tudtam teljesen (s ezt csak teljesen lehet megtenni) jelen lenni magammal: ott s úgy megjelenítve magamat, ahol és ahogyan voltam. Most jelen vagyok: a jelenben vagyok, állok, odaállok, reprezentálok: magamat, s általam-magamban Azt, Aki Van.

Állandó feszültségben, feszítésben, húzásban-húzotttságban-tépettségben, még éppen élhető kifeszítettségben existáltam: vadállatként fürkészve, szimatolva a valóságot – vérszagú nyomai után csaholva, de nem találtam, találhattam mást, csak egy marok nyirkos falevelet valami eltompult, beszürkült, lebutult, téli, idegen-faluvégi alkonyban.

Hazatértem a bolygómra, igazi kis falumba. Itthon vagyok ... magamban. Isten hozott! Hazaérkeztem magamba. Itthon vagyok és ez nagyon-nagyon jó. Itt vagyok. Számodra, számotokra, mindnyájatoknak.

Már nem gőzölögnek fel képzelet-képek valahonnan a félárnyékból: a „mindegy-hogy-hol-csak-itt-ne-lennél” magamból. Húsomban ezek a képzelet-indák rögzítették a elmenekülés, de nem a megmenekülés biztonságát – masszívan és reménytelenül.

Most végre élek. Sosem lehetett volna jobb másként. Most már csak az érez, ami valós: most már érez a valós. Érezi a valóságot: azt, ami nem más, mint ő, ami tőle nem különbözik, ami tőle el nem különül, ami tőle nem távolodik, ami nem egy felé szüntelenül közeledő, de soha-soha be nem érkező.

Felébredtem, s aki velem, nem alvóval, de fel sem ébredttel, hanem a csak ábrándozóval együtt-nem mozdulva aludt: most már biztos, hogy sohasem volt. Pályáimon futhatok érzelmeimmel. Gondolataim terüket beélik.

Már nem követ árnyékom: lassú magam, aki mégsem én vagyok, hanem valami idegen, csak résnyire önmagamtól, csak egy centiméternyire a víztükörtől – alulról. Hozzám-belém, a húsomba volt nőve majdnem-önmagam, s így az voltam, aki nem lehettem soha az én édes

azonosságom, azonos énem: Isten szeretett gyermeke. De Isten becsukta ezt az ajtót, s az ajtó eltűnt ... mintha soha nem is lett volna. Nem is volt, mivel az volt a léte, hogy sohase legyen, s általa mások se lehessenek teljesen. Nem volt szabad, hogy legyen, csak lett: magától, miattam. Kinőtt egy kis magból, amely a kőkerítés két alsóbb sziklatömbje közé szorult be. Így lettem hát szabad s lettem én, hiszen sohasem voltam más, mint magam.

Gyertyafénynél írt mesék hozzák el a harangok korát

Tirol hegyvidéki magaslatainak ritka és védett állata a tiroli márványgalamb (marmorcolumba tirolica), amely márványerezetet mutató tollazatáról kapta a nevét. E madár érdekessége a hasán hosszanti irányban futó vérvörös csíkozás, amelyről a következő legenda maradt fenn a helybeliek körében.

Egyszer egy híres, német költő sírkövén lévő, márványból kifaragott galamb-szobrocska, a költő érdemei révén, megelevenedett, majd lehuppant a porba. Hónapokig csak vonszolta magát a földön, s eközben szép lassan a márványtest hússá alakult át. A madár egy év múlva szaladni, három év elteltével pedig már repülni is tudott. Ezalatt mind több és több sebet szerzett, mivel nem tartotta észben, hogy már nem kemény márványból, hanem húsból van: esernyők hegyei, fenyegetően az ég felé mutató ujjak, kiegyenesített kaszák, ereszcatornák, villámhárítók és szélkakasok sértették fel a testét.

Legutoljára, ahogy a madár még magasabbra tudott szárnyalni, a templomok tornyai tépték-szaggatták véresre a hasát. Ez a szenvedése tartott a legtovább.

Hosszú-hosszú út után a márványgalamb végül eljutott Tirol magas hegyei közé, s ott megpihent.

A fenti legenda hatására még most is a második legnépszerűbb szólás-mondás Tirolban, hogy "ha a tiroli márványgalamb a lélekre reászáll, megkönnyül az, miként a lemetszett virágszál".

Utazás

Zihálva érkeztem meg a pályaudvarra. Izgatottan meredtem a vizuális utastájékoztató berendezésre, aki sokáig hallgatott, majd:

- Rádborul a halálkabát, de előbb élj: alkony-jóga, öregkor öröme.

Nem sokat késtem a válasszal:

- Elég! Mégsem utazom. Hazamegyek, hogy találkozzam Vele. Ő majd velem lesz, amíg meghalok. Talán még utána is. Igen. Hazamegyek.

Hazamentem. Ott várt rám, és ezt mondta:

- Nálad elszunnyadtam, kedves, s nálam felébredtél.

Tisztítóhely

A férfi belépett a szobába, és helyet foglalt az asztal előtti széken. Egy kis idő elteltével a vele szemben ülő ember biccentett a fejével és egy fényképet helyezett az asztalra. A férfi rápillantott a képre:

- Igen, ismerem ezt a helyet. Negyvenhárom évig dolgoztam a fotón lévő irodában. Nézze csak - hajolt közelebb az asztalhoz - itt... a bal alsó sarokban. Az árnyék, amelyet a vállam kitakart az asztali lámpa fényéből... Szinte beleégett a padlóba. - A képen sok apró jel árulkodott arról, hogy a férfi igazat mond. Az asztal mögött ülő embert azonban nem érdekelte sem a kép, sem a hozzá tartozó történet. Lassan felállt, s odament a férfihez:

- Mutasd az arcod meg a kezed. Sehol egy ránc, sehol egy szeplő, sehol egy forradás.

- Vigyáztam magamra... megőriztem szinte mindent...

- Visszatartottad. Eltemetted.

- De tiszta maradtam...

- Ez a te tisztaságod, nem az enyém. - mondta halkán és nyugodtan az ember, majd megsimogatta a férfi arcát.

A gyengéd érintés nyomán ráncok mélyültek el a sima arcon, szeplők pattantak ki a mélyből és sebek szakadtak fel, sebek és kiáltások. Mindez azonban nem tartott sokáig. Hirtelen mindent fénné szült a haldokló idő, és az ember teste beárnyékozta a sebzett, ráncos és szeplős férfi alakját.

Minden szeplő elolvadt, minden ránc kisimult, minden seb behegedt... és az ember árnyéka lassan-lassan beleégett a férfi testébe.

Bölcsődal hallatszott, nagyon-nagyon messziről.

Hegy

Mivel a hegyi remete már nagyon öreg volt, a területileg illetékes önkormányzat szociális osztályának vezető-helyettese saját hatáskörben döntést hozott az idős ember szociális otthonban történő elhelyezéséről.

Le is hozták az öreget a hegyről, és bedugták az aggok házába, ahol - egy helybeli közmondás szerint - majd kanállal eheti a zsírt.

Nem sokkal ezután a Központi Oltáregylet Karitásának helyi csoportja látogatást tett a szent életű remeténél. A csoport tagjai, egytől egyig lelkes, elkötelezett aktivisták, párás szemmel ülték körbe az öreget, s kérték, hogy meséljen nekik valamit Istenhez fűződő, meghitt kapcsolatáról.

- Amikor még kicsiny gyermek voltam - kezdte az öregember -, emlékszem, volt otthon egy nagy szék. Mindig édesapám ült rajta. Ez a szék a családfő széke volt. Egy hibája volt csak: az egyik lába egy ujjnyival rövidebb volt a többinél. Édesanyám egy összehajtogatott

újságpapírossal toldotta meg a sánta lábat, így hát nagy becsülete lett a szememben ennek a kis papírdarabkának. Egyszer aztán, ebéd után, amikor senki sem látta, elcsentem ezt a pótlást, s elbújtam vele a padláson. Izgatottan hajtottam szét a papírt. Egy régi újságcikk volt az. Egy szoborról készített festményről szólt, és a járási lapban jelent meg. A cikkhez egy fényképet is mellékeltek. A képen a szobrot ábrázoló festményről készült fénykép volt látható. Rossz minőségű volt a kép, egyrészt mivel egy városi lapból másolták ki a cikkel együtt, másrészt a sűrű hajtogatások miatt már egészen halványra volt kopva. Hát, eddig a történet. Megértettétek, hogy mit akartam ezzel az egészszel mondani?

- Igen, persze - bólogattak az aktivisták. Nem akarták megbántani a remetét.
- Jól van, akkor indulhatunk is. De ne feledjétek, hogy csak a hegy tetejéig jöhettek velem.

Lezárva: Budapest, 2012. február 19.